Irtonumero 1:50

SINIRISTI

N:o 1 Helsingissä tammikuun 31 p:nä 1938 7:s vuosik.

"Missä raja?"

"Koskeppa vain juutalaiseen, niin siitä huudetaan heti joka nurkassa ja loukossa."
Bismarck.

"Siniristin" viime vuoden viimeisen numeron johdosta, jossa juutalaiskysymystä valaistiin asiallisesti ja tosiasioiden valossa, on Suomen Sosialidemokraatti kiiruhtanut t.k. 12 p:n numerossaan julkaisemaan halpahintaisen pääkirjoituksen, missä ällistystä teeskennellen kysytään: "Missä raja", nim. "Siniristin" harjoittamalle juutalais- ja vapaamuurarivastaiselle valistustoiminnalle. Emme uhraisi Suomen Sosialidemokraatin mielenpurkaukselle sanaakaan, ellei se samalla olisi niin tyypillinen sille kansanrintama- ja eritoten marxilaishuijaukselle, joka nykyään rehoittaa yhteiskunnassamme.

S. S. pahoittelee sitä sen mielestä "sekä oudolta että koomilliselta" tuntuvaa seikkaa, että juutalaisuutta on ruvettu vastustamaan tässä maassa, koska ei ole olemassa "kuin pari tuhatta juutalaista Suomessa ja nekin elävät kaikin tavoin nuhteettomasti antamatta aihetta siihen taikka tähän huoleen"! Tällainen suhtautuminen asiaan todistaa selvästi, ettei S. S:n kirjoittaja ymmärrä tai ole ymmärtävinään mistä tässä on kysymys. Kirjoituksessamme osoitettiin päivän selvästi, että periaatteellinen kannanottomme on *aivan riippumaton* siitä, ovatko nuo otaksutut kaksituhatta juutalaista maassamme "vaarallisia" vai ei. Sivuutamme tässä yhteydessä, koska asian käsittely vaatisi liian paljon tilaa, jo usein ennen esittämämme todistelun siitä, etteivät juutalaiset sittenkään ole niin vaarattomia kuin mitä heidän marxilaiset puolustajansa tahtovat uskotella. Palautamme kuitenkin mieliin, mitä valtiopäivien lakivaliokunnan lausunnossa vuodelta 1897 lausuttiin tämän asian periaatteellisesta puolesta: "Melkein kaikkialla, missä on olemassa lukuisampi juutalainen väestö, voidaan todeta, miten juutalaiset erinomaisella sitkeydellä ja häikäilemättömyydellä noudattavat omia etupyyteitään, monopolisoiden itselleen tärkeitä elinkeinon haaroja sekä nylkevät ja sortavat sitä kansaa, jonka keskuuteen he ovat asettuneet asumaan." Näillä perusteilla ei juutalaisille viime vuosisadan kuluessa annettu kansalaisoikeuksia, joita eräät ruotsinmieliset piirit vastoin miltei yksimielistä suomalaista rintamaa heille puuhasivat. On eittämätön historiallinen tosiasia, että kaikissa niissä maissa, mainitaksemme lähimpinä esimerkkeinä Saksan, Puolan, Unkarin ja Romanian, joissa juutalaisten on sallittu vapaasti toimia, talonpojat ja suuri osa teollisuudesta on vähitellen joutunut juutalaisten rahapomojen orjuuteen.

Kysymys on siis ennen kaikkea kansan silmien avaamisesta ajoissa näkemään juutalaisuudessa piilevän vaaran, varsinkin mikäli juutalaisille kansalaisoikeuksien muodossa taataan vapaat toimintamahdollisuudet. Tämä *ehkäisevä* toiminta on yhtä tärkeä, jopa tärkeämpikin kuin se toiminta, mihin ryhdytään vasta sitten, kun asiat ovat menneet hullusti — aivan niinkuin terveydenhoidonkin alalla profylaktinen eli ehkäisevä toiminta on tärkein taudinprosessin ensimmäisellä asteella. Jos tuo alkukäsittely on tehokas, voi se monessa tapauksessa kokonaan hävittää taudin oireet. Tämän seikan oivalsi täydellisesti jo 55 vuotta sitten Aamulehden päätoimittaja F. V. Jalander, joka kansalaisoikeuksien myöntämistä juutalaisille koskevan kysymyksen johdosta kirjoitti: "On toivottavaa, että Suomen kansa tietää varjella itseään semmoiselta yhteiskunnalliselta vaaralta kuin mitä juutalainen on eikä anna sairaan jäsenen (juutalaisen) turmella tervettä ruumista (yhteiskuntaa)".

Mitä "Siniristin" puitteissa harjoitettuun toimintaan tulee, olisi kirjoituksestamme "Ikuinen juutalainen" pitänyt ratkaisevalla tavalla käydä ilmi, mikäli lukija vähänkin viitsii käyttää järkeään, että taistelumme tarkoittaa taistelua koko sitä juutalaisvaaraa vastaan, joka uhkaa sivistysmaiden ja yleensä länsimaisen kulttuurin olemassaoloa, ja että arvostelumme kohteena on ennen kaikkea se *juutalainen henki*, joka nykyään uhkaa tunkeutua kaikkialle. Riippumatta juutalaisista, juutalaista henkeä on maassamme jo yllin kyllin. Niinpä on esimerkiksi maamme suurin puolue, Suomen *marxilainen* puolue, joka väärin nimittää itseään sosialidemokraattiseksi, — se ei ole demokraattinen yhtä vähän kuin sosialistinenkaan — täynnä sitä juutalaista henkeä, jota vastaan me taistelemme. Tuo puolue perustautuu juutalaisen Karl Marxin saarnaamiin ja levittämiin juutalaishenkisiin harhaoppeihin, joten voidaan täysin asiallisesti sanoa, että juutalaishenki on puolueessa vallalla. Ja mihin se oppi vei ja mihin se vieläkin voi viedä, siitä meillä oli tässäkin maassa katkeria kokemuksia vuonna 1918. Ellei kohtalo olisi sallinut meidän silloin murtaa juutalais-marxilaista rintamaa, meillä Suomessa olisi nyt samanlaiset olot kuin Neuvosto-Venäjällä. Sama taistelu bolshevismia vastaan, mikä meillä tapahtui vuonna 1918, riehuu parhaillaan Espanjassa. Millä tyypillisellä juutalaishenkisellä myötätunnolla meidän marxilaislehtemme ovatkaan seuranneet bolshevikiagentti Rosenbergin ja "kenraali" Kleberin y.m. puuhia punaisessa Espanjassa, on ollut jokaisen nähtävänä. Ja tuohon samaan tarkoitukseen on maastamme lähetetty Espanjaan 300,000 markkaa punaisten hirmuvaltijaiden tukemiseksi. Eikö tämä osoita juutalaista henkeä? Eikö juuri tällaisen johdosta sopisi paremminkin esittää samaa kysymystä, minkä marxilaislehti tekee: "Missä raja"?

Onko raja todellakaan enää siinä, mihin se meillä asetettiin vuoden 1918 selvittelyn jälkeen? *Jos* se vielä olisi siinä, niin moiset punaiset mielenosoitukset, joihin marxilaiset ja porvarillisliberalistiset piirit tekevät itsensä syypäiksi, kiellettäisiin, eikä meillä puhuttaisi enää Espanjan "kapinallisista", kun niillä tarkoitetaan kansallista hallitusta ja sen puolustusvoimia. Mutta asianlaita onkin niin, että raja on kulkenut huonompaan päin. Sitä todistaa sekin seikka, että taholta, jossa kalastelevat entiset ja nykyiset suuret punajohtajat, rohjetaan meitä vastaan juutalaisuuden puolustamisen nimessä käyttää niin röyhkeätä kieltä kuin mitä tuossa Suomen Sosialidemokraatin kirjoituksessa on käytetty. On häpeäksi meidän kansallemme, että tuollainen puolue on päässyt siihen valta-asemaan, missä se nykyään on huutaen poliisia, silloin kun sen itsensä pitäisi kätkeä päänsä häpeästä, kunnes se *teoillaan* osoittaa, että se todella on muuttunut kansalliseksi. Niin kauan kuin tuo puolue käyttää oppikirjoinaan kansainvälisten juutalaisten, kuten Marx-Mardochain opuksia ja muuta juutalaishenkistä kuonaa, näkyy ryssänpunainen väri sen paidan läpi, vaikka paita olisikin valkoinen, sininen tai vaikkapa mustakin.

Suomen Sosialidemokraatti koettaa syyttää meitä siitä, että pitäisimme "jokaista kansanvallan aatteita kannattavaa henkilöä juutalaisena". Tällainen puhe perustuu kansanvalta-sanan täydelliseen väärinkäsittämiseen. Todellinen kansanvalta ei koskaan viihdy siellä, missä puoluevalta ja puoluepyyteisiin nojautuva "lehmäkauppa" kukoistaa ja määrää kansan elinkysymyksistä. *Kansanvalta* toteutuu vasta silloin, kun kansan suuri enemmistö tukee lainsäätäjää ja valtakunnan johtavia henkilöitä, niinkuin asianlaita on esimerkiksi Saksassa. Ei millään silmänkääntötempuilla voida kieltää, että 95 prosenttia Saksan kansasta on johtajalleen uskollinen. Kuinka monta prosenttia meidän kansastamme on kulloinkin "johtajiensa" puolella? Sen ovat osoittaneet tunnetut 1:n (sanoo: yhden) äänen enemmistöt hallituksia kaadettaessa ja tasavallan presidentin vaaleissa!

Marxilaislehti on huolissaan myös siitä, että me muka "rotutaistelun varjolla" tekisimme natsipropagandaa! Jos olemme omaksuneet kansanvaltaisen kansallissosialistisen maailmankatsomuksen, niin meidän ei tarvitse tuoda sitä ilmi missään "varjossa". Meidän asenteemme on aina ollut avomielinen ja rehellinen. Emme esimerkiksi minkään "varjolla" työskentele juutalaishengessä emmekä juokse juutalaisten asioilla. Miten on marxilaispuolueen laita tässä suhteessa? Kenen asioilla käydessään marxilaislehti on kirjoittanut röyhkeän kirjoituksensa meitä vastaan, ja mikä on antanut siihen aiheen? Tietysti marxilaisten mielestä tässä maassa ei saisi harjoittaa muuta propagandaa kuin juutalaismarxilaista, jonka lopputuloksena kaikissa maissa on ensin ollut kansanrintama ja sitten bolshevismi. Mikä muu kuin kansanrintama se oli, joka sai aikaan Espanjan kansalaissodan ja Ranskan ja Neuvostoliiton välisen yhteisrintaman?

Jatkaaksemme marxilaislehden surkuteltavaa "syyteluetteloa", siinä vielä mainitaan, että muka olisimme leimanneet Skandinavian maiden ja Englannin kuninkaat "rikollisiksi". Olemme vain todenneet, että mainitut kuninkaat ovat vapaamuurareja, seikka, jonka muuten koko maailma tietää. Sekö se siis on rikollista, että he ovat vapaamuurareja? Vastatkoon Sosialidemokraatti! Vastaanväittämättömästi on kuitenkin todistettu, että vapaamuurariliikkeiden aloitteesta ja toimeksiannosta on suoritettu valtiollisia murhia ja muita rikoksia, ja suorittajat ovat usein olleet joko juutalaisia tai vapaamuurareita ja rikokset ovat usein kohdistuneet ruhtinaihin. Ei ole siis suinkaan ihme, että ruhtinaat ja kuninkaat juuri oman turvallisuutensa vuoksi ovat nyt tuon kansainvälisen salaseuran jäseniä.

Lehti toistaa oikein huutomerkeillä varustettuna esittämämme toteamuksen, että Ruotsissa tapahtuu oikeusmurhia. Seuraako lehti niin huonosti Ruotsin politiikkaa, huolimatta ylistyskirjoituksistaan skandinaavisen orientoinnin kunniaksi — *nyt* kun siellä on marxilaisuus vallassa — ettei lehti tiedä, että Ruotsissa on tapahtunut ja on parast'aikaa tapahtumaisillaan oikeusmurhia? Eurooppalaisen maineen saavuttanut lakitieteen professori, *sosialidemokraatti* Wilhelm Lundstedt on eräässä erikoistapauksessa (Torsten Kreuger) to-

dennut oikeusmurhan tapahtuneen ja hänen kantansa ovat m.m. eräät hollantilaiset ja sveitsiläiset oikeusoppineet todenneet oikeaksi. Mutta juutalaisten ja marxilaisten mielestä ei oikeusmurhia ole olemassakaan ainakaan silloin kun kristityistä on puhe.

Sangen tyypillinen piirre tuossa marxilaislehden kannanotossa ja poliisiin vetoamisessa on se seikka, että niin pian kuin juutalaiseen kajotaan, kuuluu älähdys joka nurkasta. Juutalaishenkiset tai juutalaisten johtamat yksilöt, puolueet ja maat hyökkäävät heti juutalaisuuden vastustajien kimppuun. Eikö tämä jo riitä todistamaan, että juutalaiskysymys on perin juurin kansalle selvitettävä, niin että kansa osaisi oikealla tavalla arvostella tuollaisia hyökkäyksiä. Eipä Englanti ole kertaakaan moittinut Tshekkoslovakiaa, vaikka siellä on yhtä mittaa tapahtunut mitä räikeimpiä rikoksia saksalaista vähemmistöä vastaan. Mutta heti kun tosikansallinen hallitus pääsi valtaan Romaniassa alkaen puhdistustoimenpiteensä maahan luvattomasti tulleita juutalaisaineksia vastaan, ryhtyivät Englanti ja juutalaistunut Ranska ponnekkaisiin vastalauseisiin. Tällainen puolueellinen peli on mitä räikeintä vääryyttä! Ja ovatko nuo marxilaisten ihannoimat suurvallat koskaan kohottaneet ääntänsä Neuvosto-Venäjän mitä räikeimmin sortamien kansallisten vähemmistöjen, kuten Karjalan ja Inkerin suomalaisheimojen puolesta? Vastatkoon S. S. tähänkin kysymykseen, ennenkuin lähtee meitä vastaan poliisia huutamaan!

Ja lopuksi S. S. tekee vääriä johtopäätöksiä sen väitteemme nojalla, ettei liian sitovaa orientoitumista Ruotsiin päin voida ajatella ennenkuin Ruotsin johtoaines on muuttunut vakuuttavasti kansallismieliseksi. Väittääkö S. S., että Ruotsi jo nyt on kansallismielisesti hallittu maa, kun siellä eräiden sosialidemokraattien taholta tehdään ehdotuksia Neuvostoliittoon liittymisestä? Ruotsin kaksinaamaisuushan ilmeni selvästi vapaussotamme aikana. Luuleeko marxilaispuolue, että jos samat vaarat toistuisivat muodossa tahi toisessa, Ruotsi nyt rientäisi meitä auttamaan? Ei suinkaan Tanskan marxilaispuolueen pääjohtaja Stauning Lundissa pitämässään puheessa suotta maininnut, että Tanskassa ei uskota Ruotsin apuun, eikä sen vuoksi myöskään haluta sellaista sitovaa sotilaspoliittista orientoitumista, mistä oli ollut puhe. Oikeus kannanottoon tässä asiassa lienee muillakin kuin marxilaispuolueella ja sen juutalaishenkisellä sanomalehdistöllä.

Suomen Sosialidemokraatin hyökkäys meitä vastaan on siis pelkkä huitaisu ilmaan. Mutta se on samalla surkea todistus siitä häpeällisestä tilanteesta, mihin meidän maassamme on tultu marxilaispuolueen antaessa pää-äänenkannattajansa vertaistaan hakevalla röyhkeydellä hyökätä meitä vastaan kutsuen viranomaisia avukseen, siitä syystä, että olemme rohjenneet varoittaa kansaamme sellaisilta henkisiltä saastutusilmiöiltä ja kaikkea todellista sosialismia polkevilta harhaopeilta, jotka määrättynä hetkenä saattavat uhata koko kansamme olemassaoloa. Tällaiset ovat ne "konsulit", jotka nykyään "valvovat" Suomen kansan onnea, menestystä ja tulevaisuutta. Kavahtakaa heitä!

Y. W. J.

Suomen komitea Tukholmassa.

Jokainen, joka vähänkin on seurannut politiikan kehitystä, tietää, että Suomen asioita nykyään johdetaan Tukholmasta käsin. Yhtä varmasti kuin ennen oli "Pietarin komitea Suomen asioita varten", yhtä varmasti on nykyään olemassa "Tukholman komitea Suomen asioita varten".

Tammikuussa on yksi viimemainitun komitean jäsenistä, Ruotsin herra pääministeri Per Albin Hansson käynyt Helsingissä selittelemässä komiteassa vallitsevia mielialoja. Hänen selostuksensa oli kokonaisuudessaan julkaistuna mm. Suomen Sosialidemokraatissa ja sitä hyvin lähellä olevassa Hufvudstadsbladetissa. Nämä kaksi lehteä ovatkin Tukholman komitean pääpuhetorvia Suomessa, yhtä varmasti kuin Väinö Tanner on Per Albin Hanssonin ja Amos Andersson Karl Otto Bonnierin parhaita hengenheimolaisia tällä puolen lahtea.

Paitsi Per Albinia ja Karl Otto Bonnieria kuuluu Tukholman komiteaan eräs herra nimeltä Wenner-Gren, "suurlahjoittaja" ja "Suomi-ystävä" ennen kaikkea. Eikä Per Albin olekaan millään tavalla komitean silmäntekevin jäsen. Hänellä on siinä vain jonkinlainen sanomalehtiattasean tehtävä. Hän käy selostamassa mielialoja juuri niinkuin sanomalehtiattasean tuleekin niitä selostaa — korulauseiden avulla. Hänen tulee taitavasti edustaa sitä naamaria, mihin sosialidemokratia eli toinen internationale on pukeutunut yhdyttyään kommunismiin eli kolmanteen internationaleen. Sosialidemokratia esiintyy isänmaallisuuden, puolustusystävällisyyden ja kansakokonaisuuden edustajana! Per Albin on erinomainen sanomalehtiattasea!

Mutta käskyvalta komiteassa ei kuulu hänelle, vaan komitean muille jäsenille, ennen kaikkea Karl Otto Bonnierille, Wenner-Grenille ja Knut Wallenbergille.

Karl Otto myy aikakauslehtiään ja kirjojaan Suomeen. Hän ansaitsee tällä kaupallaan n. 4 miljoonaa vuodessa. Suottako hänen kannattaa ylläpitää Helsingissä omaa suurta konttoria. Bonnier-tuotteiden menekki Suomessa on Karl Otto Bonnierin Suomi-ystävyyden mittapuu. Ei penniäkään enemmän Suomi-ystävyyttä kuin Suomesta kerättyjä markkoja Bonnierin rahakirstun pohjaan! Sama ylevä näkökanta ratkaisee myöskin Bonnierin suhtautumisen Suomen kieli- ja kulttuurikysymyksiin. Kaikki, mikä edistää ruotsinkielen vaikutusvaltaa ja valta-asemaa, on hyvästä. Sehän edistää myöskin Bonnier-tuotteiden menekkiä! Jos suomenkieli "uhkaa" ruotsinkielen asemaa, on Bonnier valmis menemään äärimmäisyyksiin asti: hän on valmis, mikäli hänestä riippuu ja mahdollisuuksia on olemassa, kiristämään jokaisen pennin mahdollisia saataviaan ja yleensä kansainvälisen juutalaisuuden saatavia sekä estämään niin aseiden kuin elintarpeidenkin kuljetuksen Ruotsin kautta, silloin kuin se olisi Suomen elinehdoille välttämätöntä. Kyllä Karl Otto Bonnier konstit keksii. Hän on juutalainen ja yksi Ruotsin todellisia diktaattoreja: painetun sanan alalla hän on yksinvaltias. Niin kauan kuin "skandinaavinen suuntaus" edistää rahojen virtaamista Suomesta "huset Bonnierin" rahakirstuihin, se on hyvästä. Aauta armias, elleivät 'röyhkeät suomalaismongoolit" jatka maksujen suorittamista diktaattori Bonnierille! Silloin on toinen ääni pillissä. Silloin Suomi-ystävällinen skandinaavinen politiikka käden käänteessä muuttuu Suomi-vastaiseksi ja ennen kaikkea suomalaisvastaiseksi politiikaksi — niinkuin Ahvenanmaankysymyksenkin aikana tapahtui.

Toinen Suomi-komitean silmäntekevä on "suurlahjoittaja" Wenner-Gren. Mistä syystä ja millä varoilla Wenner-Gren miljoonalahjoituksensa teki? Ja mistä syystä Wenner-Gren mainitsee lahjoituskirjeessään, että Suomikin pääsisi osalliseksi lahjoituksen "siunauksista"? Otettakoon ensinnäkin huomioon, että Suomi on Wenner-Grenille ostanut satoja, jopa tuhansia pölynimijöitä ja viime vuosina jäähdytyskaappeja, joista Wenner-Gren on perinyt huikeita provisioita.

Lahjoituksellaan, sikäli kuin siitä ylimalkaan voi olla kenellekään mitään hyötyä, Wenner-Gren suorittaa pienen, hyvin pienen osan takaisin siitä, mitä hän on suhteellisen köyhältä väestöltämme kermana kuorinut. Mutta ratkaiseva merkitys Wenner-Grenin "Suomi-ystävyydelle" on sillä tosiseikalla, että hän on nykyään *Ruotsin suurin asekauppias, Boforsin pääosakas,* ja että "skandinaavisen suuntauksen" päätarkoituksia alusta pitäen on ollut *Suomen asemarkkinoiden valtaaminen kansainvälisen asekaupan vaikutuspiiriin.* Wenner-Gren on Ruotsissa juuri kansainvälisen asetehdasyhtymän pääedustaja, jonka nimiin, asiallisesti asetrustin laskuun, Boforsin osakkeet joitakin vuosia sitten ostettiin. Koska aseteollisuus pyrkii määräämään ei vain itse asetuotannon, vaan myöskin maailman politiikan ja etenkin pienten valtioitten politiikan, on ymmärrettävää, mistä syystä juuri Wenner-Grenin tapainen monimiljonääri häärää "skandinaavisissa suuntauksissa" ja jos missäkin "ihmisyysasioissa" luodakseen siten silmänlumetta helposti petettävien "suomalaismongoolien" silmille. Vaikka "suomalaismongoolit" eivät taipuisikaan liiaksi haltioitumaan, on Wenner-Grenillä lukuisia "hienostoon" kuuluvia auttajia ja ihailijoita. On m.m. samainen Amos Andersson ja hänen ystävänsä "Karjaian" toimituksessa ynnä muualla, jotka auliisti tukevat "skandinaavista suuntausta" — kunnes Boforsin tykit kerran paukkuvat — kenen hyväksi ja ketä vastaan, se lienee "skandinaavisen suuntauksen" nykyisille kannattajille jokseenkin toisarvoinen kysymys.

Karl Otto Bonnier ja Wenner-Grenin, s.o. juutalaisen "vapaan sanan" trustin ja juutalaisen aseteollisuustrustin välillä istuu "huset Wallenberg" Suomi-komitean kolmantena silmäätekevänä jäsenenä. Wallenberg on se, joka rahoittaa edellämainittujen kaikki finanssioperatiot ja niinollen myöskin "skandinaaviseen suntaukseen" kuuluvat erikoiset raha- ja laina-asiat. Hän se on, joka järjestää Suomen valtiolle, kunnille ja yksityisille yhtiöille "sangen edullisia obligatiolainoja". Häntä edustaa Helsingissä juutalainen pankkiiri Bensow. Wallenbergilla on erikoisen hyvät suhteet Suomen lähetystöön Tukholmassa, jossa istuu hänen vanha ystävänsä J. K. Paasikivi. Mutta ei tämä seikka sinänsä merkitse paljoakaan yleisen politiikan kannalta, sillä kyllä Suomi-komitea kansanrintamien "hallitessa" hoitaa asiat oman mielensä mukaan.

Näin on asian laita, eikä sitä mikään muuta, ellei Suomen kansa jonakin päivänä herää syrjäyttämään väärät skandinaavisen suuntauksen pomomiehet sekä ottamaan omat kohtalonsa omiin käsiinsä. Sillä nykyään on Suomi vain näennäisesti itsenäinen. Suomea johtaa "Tukholman komitea Suomen asioita varten", kansainvälinen pääoma ja juutalaistunut henki.

H-m-s.

Kansainliiton peruskirjan 16:s §.

Keskustelu Kansainliiton sääntöjen 16:nnesta pykälästä on luonteeltaan keskustelua siitä, onko pyrittävä rauhan säilyttämiseen "yhteisesti ja jakamattomasti" vai suoranaisilla neuvotteluilla eri maiden välillä. Edellinen menettelytapa on olemukseltaan "kollektiivinen", s.o. *kommunistinen,* ja sen tähden sitä puolustaa ennenkaikkea neuvostojuutalainen Litvinoff. Jälkimmäinen menettelytapa taas on vapaa, itsenäinen ja siis "individualistinen", jotten se paremmin sopii länsieurooppalaisille kulttuurimaille. Sen kannalla on ennenkaikkea uusi Saksa.

Muut maat ovat tässä tärkeässä ja periaatteellisessa kysymyksessä horjuvalla kannalla. Niinpä esimerkiksi Ruotsi, mikä maa alussa kannatti "jakamattoman" rauhan periaatetta, on nyttemmin siirtynyt vapaamman harkintaoikeuden kannalle. Suomi ei näy vielä oikein tietävän minne päin sen tulisi kallistua. Holstin tunnetut ystävyyssuhteet Litvinoffiin ovat omiaan vetämään maamme "kollektivistiseen" suuntaan, kun taas "skandinaavisen suuntautumisen" periaate vaatii Ruotsin esimerkin seuraamista.

Tämä horjuvaisuus on tullut hy-

vin selvästi näkyviin viime päivinä. Vapaamuurariveli Yöntilän Genévessä antamassa lausunnossa kuvastuu Holstin ja Litvinoffin kanta, mutta eduskunnan ulkoasiainvaliokunta on nyt hiljattain korostanut välttämättömyyttä pitää kiinni pohjoismaisesta yhteistoiminnasta tässäkin asiassa.

Tämä horjuvaisuus ei ole suinkaan omiaan lisäämään ulkomaiden kunnioitusta maatamme kohtaan. Ne erilaiset viralliset tiedonannot, jotka on saatettu julkisuuteen, eivät suinkaan paranna asiaa. Maamme ulkoasiainjohdon velvollisuus on näyttää maailmalle, että myöskin tiedämme mitä me tahdomme. On puhuttu paljon Holstin ja Yöntilän välisestä suhteesta. Se on k.o. viraston sisäinen asia, joka ei ollenkaan kiinnosta yleisöämme ja vielä vähemmän ulkomaita. Ainakin toistaiseksi on puhuttava *asiasta*, eikä niitä hoitavista virkamiehistä. Ulkoasiainministerin asiana on tietää, mikä Suomen kansan kanta tässä tärkeässä asiassa on, ja ellei hän sitä tiedä, niin hänen on *ajoissa* otettava siitä selkoa, mikäli hän siihen yleensä kykenee. Ja tämän jälkeen hänen on toimittava siten, etteivät hänen alaisensa virkamiehetkään jää epätietoisuuteen asiasta, eivätkä ilmaise ajatuksiaan, ennenkuin ovat saaneet tarkat ja selvät ohjeet. Ohjeetkin on annettava ajoissa, niin etteivät Suomen edustajat joudu välikäteen. Ellei Holsti voi selvillä asiakirjoilla näyttää toteen, että hän on näin toiminut, niin hän ei ole ollut tehtävänsä tasalla.

Viralliset tiedonannot ovat olleet tässä asiassa äärettömän epäselvät. Itse pääasiassa ei tyydytä mikään muu vastaus kuin "joko — tai". *Joko* ollaan Litvinoffin kannalla *tai* sitten ollaan Ruotsin kannalla, siinä koko kysymys! Ei kukaan tule edes vakuutteluksi pitkistä "skandinaavista orientoitumista" koskevista korulauseista, ellei juuri samassa hengenvedossa myöskin suoraan sanota, että tässä 16:nnen §:n kysymyksessä siis *myöskin* ollaan aivan samalla kannalla kuin Ruotsi. Tai sitten on sanottava päinvastoin, *ettei* tässä kysymyksessä pidetä pohjoismaisesta yhteistyöstä kiinni, vaan ollaan edelleenkin Litvinoffin kannalla.

Nyt on asetettu eri komitea tätä asiaa pohtimaan. Että seilainen komitea — jos se on tarpeellinen — vasta näin myöhään asetetaan, on selvä laiminlyönti. Asia on Genevessä käsittelyn alaisena ja Suomenkin kannan pitäisi liittoon (valitettavasti) kuuluvana valtiona olla jo etukäteen selvän. Tämä on siksi tärkeä ja laajakantoinen asia, ettei siinä myöhästyminen ja vielä vähemmin horjuvaisuus ole mitenkään puolustettavissa.

Tilatkaa

ja levittäkää

SINIRISTIÄ!

YLEISÖLTÄ.

Miksi Suomen Sosialidemokraatti älähti?

Onko juutalaisuus ja sosialidemokratia sama asia?

Että Siniristin erikoisnumero "Ikuinen Juutalainen", joka oli kauttaaltaan omistettu juutalaiskysymyksen selvittelylle, tultaisiin vaitiollen sivuuttamaan koko laajan puoluerintaman taholta, oli seikka, jota en olisi etukäteen voinut vähimmässäkään määrässä epäillä. Sitä merkillepantavampaa on, että juuri sillä taholla, jossa tarkoituksenmukaisimmin koetetaan teeskennellä tietämättömyyttä juutalaiskysymyksestä, Suomen Sosialidemokraatin taholla, mitä ankarimmin hyökätään sanottua erikoisnumeroa vastaan.

Tämä jos mikään on selvä todistus siitä läheisestä sekä henkisestä että taloudellisesta yhteydestä, joka vallitsee sosialidemokratian eli marxilaisuuden ja juutalaisuuden välillä. Suomen Sosialidemokraatti ottaa juutalaisten asian ikäänkuin omakseen huudahtaessaan: "Missä raja!"? Onko Siniristi todellakin jo niin kauan ja niin perusteellisesti uhmannut lehden kärsivällisyyttä juutalaiskysymyksessä, että tällainen huudahdus on tullut välttämättömäksi? Muodostuupa lehden hyökkäys suorastaan raivonpurkaukseksi, jolloin juutalaismielisyyttä loukanneesta aikakauslehdestä käytetään niin "ylevää" sanapartta kuin "lokaviemäri". Lokaviemäri, joka moittii juutalaishengen puitteissa tapahtuvaa asteettaista siveellisten käsitteiden rappeutumista, sanalla sanoen ilmentää länsimaista sivistystä uhkaavaa perikatoa.

Olen iloinen siitä, että Suomen Sosialidemokraatti kerrankin selvästi lausui julki totuuden, nimittäin totuuden omasta suhtautumisestaan juutalaisuuteen ja vapaamuurariuteen ja niiden moniin turmiollisiin seurausilmiöihin. En olisi uskonut tuota yhdyssidettä *suomalaisen* sosialidemokratian ja kansainvälisen juutalaisuuden välillä sittenkään niin kiinteän hellittämättömäksi, vaikka olenkin monasti muulloin havainnut tuon yhdyssiteen olemassaolon ja tiedän, ettei Suomen sosialidemokraattinen puolue ole suinkaan sanoutunut irti tuosta toisesta internationalesta, joka yhdyttyään pari vuotta sitten kolmanteen eli kommunistiseen internationaleen, todellisuudessa edustaa puhtainta bolshevismia. Toinen ja kolmas internationale, joiden vaikutuksesta meidänkin maassamme on syntynyt kansanrintama ja jotka yhdessä ovat päättäneet ajaa "demokratian" asiaa, ovatkin pohjaltaan yksi ja sama asia: ne ovat kummatkin juutalaisten johdon alaisia ja niiden keskuspaikkana on Moskova.

Päästyämme tällä tavalla entistäkin paremmin selville niistä lähteistä, joista Suomen Sosialidemokraatti viisautensa ammentaa ja siitä valhenaamarista, jota se käyttää uskottelessaan lukijoilleen edustavansa ja puolustavansa demokratiaa, kysymme puolestamme: Missä on raja? Kuinka kauan Suomessa on sallittava joko julkisia tai salaisia järjestöjä, jotka marssivat ulkomaisten käskijöiden talutusnuorassa? Eikö Suomen kansa jo herää? Eikö suomalaisessa talonpojassa ja suomalaisessa työmiehessä synnytä inhoa ajatus, että heitä kuljetetaan kansainvälisten juutalaisten, vapaamuurarien ja muiden kansainvälisten tuholaisten talutusnuorassa?

Siniristin valistustoiminta on jo tähän mennessä kaikessa hiljaisuudessa kantanut runsasta hedelmää. Siitä Sosialidemokraatti saa olla varma, yhtä varma kuin siitäkin, ettei juutalaisten johtama ja soluttama sosialidemokratia muutu todelliseksi sosialismiksi ennenkuin mainitusta kansainvälisestä juutalaisjohdosta on lopullisesti luovuttu.

"Siniristin" lukija.

Ranskan sanomalehdistö

juutalaisten määräysvallan alaisena.

Siniristin viime numerossa, joka käsittelee "ikuisen juutalaisen" ongelmaa, on esitetty, että tuskin mikään muu ala on niin juutalaisuuden mädättämä kuin sanomalehdistö. Tämän väitteemme tueksi tahdomme tässä luoda silmäyksen Ranskan sanomalehdistön juutalaistumiseen. Tässä esityksessämme nojaudumme Saksassa toimivan juutalaiskysymyksen tutkimuslaitoksen (Institut zum Studium der Judenfrage) tiedonantoihin. Tämä laitos on tieteellisesti organisoitu elin juutalaiskysymyksen ja kaikkien sen kanssa yhteydessä olevien seikkojen tutkimista varten.

Ensimmäisen voimakkaan otteensa Ranskan sanomalehdistöön juutalaiset saivat "porvarikuningas" Ludvig Filipin hallituskautena (1830—48). Kun kuninkaan yhdessä Rothschildin pankkihuoneen kanssa piti rakentaa rautateitä, näiden rakennusaikeiden hyväksi oli tehtävä propagandaa. He käyttivät tähän tarkoitukseen eri sanomalehtiä, joista varsinkin rautatielehti "Journal des Chemins de Fer", jonka omistivat juutalaiset Moise, Millaud ja Mirès, ansaitsi suuria summia tästä propagandasta. Saamillaan voitoilla nämä juutalaiset ostivat lisäksi kaksi huomattavaa sanomalehteä, nim. "Le Pays"n ja "Le Constitutionel"in, mitkä sanomalehdet he sittemmin asettivat Napoleon III:nnen käytettäväksi. Tämän toimenpiteen ansiosta nämä sanomalehdet saivat määrätyn virallisen leiman ja siitä syystä myös määrättyä luottamusta yleisön taholta. Tätä luottamusta juutalaiset käyttivät sitten hyväkseen mainostamalla yleisölle erilaisia liikeyrityksiä, jotka he joko itse omistivat tai olivat niissä pääosakkaina. Tällä tavalla he saattoivat usein myydä osakkeita paljon korkeampaan hintaan kuin mitä liikeyritykset vastasivat. Tämä sanomalehtien väärinkäyttö tuli nopeasti yleiseksi tavaksi, ja se on sen jälkeen levinnyt ja kehittynyt Ranskassa niin laajassa mitassa, että Ranskan sanomalehdistö on jo kauan ollut maailman lahjuksille auliimman lehdistön maineessa.

Sen vuoksi ei myöskään voi ihmetyttää, että tässä suhteessa siellä on menty jopa niinkin pitkälle, että puolustusasianajajat sekä tunnetussa Stavisky-skandaalissa että juutalaisen madame Hanaun petosjutuissa suoraan esittivät sellaisen mielipiteen, ettei voitu pitää epärehellisenä ja kunniattomana menettelynä, että sanomalehdet ottivat maksun niistä palveluksista, joita ne olivat monella eri tavalla tehneet näille huijareille levittäessään heidän petoksistaan ja kavalluksistaan vääriä tietoja rikollisten suojelemistarkoituksessa. Aina edellämainitun Millaudin ajoista lähtien Ranskan sanomalehdissä ei myöskään ole ollut mitään jyrkkää rajaa teksti- ja ilmoitusosastojen välillä, johtuen tämä siitä, että useimmat sanomalehdet myyvät osan sivuistaan ja palstoistaan pankeille ja pörsseille, ja tällä ostamallaan alalla nämä yritykset saavat mielin määrin levittää vääriä tietoja liiketoiminnastaan, minkä avulla osakkeet saadaan joko nousemaan tai laskemaan, aina sen mukaan, miten näiden piirien keinotteluhankkeet milloinkin vaativat. Suuri yleisö, jolla on määrättyä luottamusta sanomalehtiä kohtaan, koska nämä pitävät avustajinaan useita tunnettuja julkisuuden henkilöitä rahamies-, hallitus- ja diplomaattipiireistä, tulee tällä tavalla säännöllisesti petetyksi ja joutuu lahjottavan sanomalehtimoraalin uhriksi. Näissä Ranskan juutalaislehdissä on tuskin ainoatakaan erikoisosastoa, mikä ei olisi ostettavissa. Näistä juutalaislehdistä on myöskin lähtöisin se rämettyminen, mikä ilmenee siten, että sanomalehtien palstat täytetään huomattavan suurin otsikoin varustetuilla murhien, ryöstöjen, varkauksien, siveellisyysrikoksia käsittelevien oikeusjuttujen y.m.s. seikkaperäisillä ja vahvasti väritetyillä kuvauksilla, joilla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin vedota yleisön helppohintaiseen sensationnälkään, jotta irtonumerot saataisiin menemään hyvin kaupaksi ja tällä tavalla päästäisiin hyötymään yleisön alhaisimpien vaistojen kustannuksella.

Tässä samassa yhteydessä ansaitsee tulla mainituksi, että monessa maassa vallitsee sellainen tilanne, että sanomalehdillä, joiden painos on suunnattoman suuri, usein miljoonaan, jopa pariinkin nouseva, on ainoastaan murto-osa vakinaisia tilaajia, joten niiden levikki perus-

tuu yksinomaan irtonumerojen myyntiin, mikä koetetaan saada mahdollisimman suureksi. Esim. jollakin lehdellä, jonka painos on puoli miljoonaa, saattaa olla ainoastaan muutamia kymmeniätuhansia vakinaisia tilaajia. Kun Millaud perusti tunnetun sanomalehden "Petit Journal"in, alkoi viimeksi mainitsemiemme olosuhteiden varsinainen kukoistuskausi. Hän palkkasi lukemattomia juutalaisia kirjeenvaihtajia ympäri Ranskan, joiden tehtävänä oli hankkia kaikkia hälyyttäviä skandaaleja kuvailevaa uutisaineistoa, joka sitten muovailtiin lehteä varten. Samalla lehden toimituskunta, joka oli Pariisissa ja joka pääasiassa oli koottu juutalaisista, hankki juttuja Pariisin alamaailmasta. Tunnettu nimi tällä alalla oli juutalainen Leon Lespés, joka kirjoitti salanimellä Thimotée Trimm. Muista tunnetuista nimistä mainittakoon juutalaiset Albert Wolff ja Aurelien Scholl.

Yleisön harhaanjohtamiseksi, aina sitä mukaa kuin se näytti olevan tarpeellista, sanomalehdet käyttivät myös juutalaisia sähkösanomatoimistoja. Nämä olivat hyvin tehokkaita elimiä tekemään kansainvälisiä valheita, s.ts. levittämään juutalaisten keksimiä valheita kansainvälisinä totuuksina, sillä ne hankkivat uutisaineistoa koko maailman lehdistölle. Näitä sähkösanomatoimistoja koskeva luku on hyvin surullinen juttu. Erään vanhimmista, jonka nimi on Agence Havas, perusti v. 1835 eräästä sefardilaisesta juutalaisperheestä polveutuva Charles-Louis Havas. Havasin toimiston pääavustajina olivat aluksi juutalainen Bernhard Wolff, joka sitten myöhemmin (1849) perusti Berliniin tunnetun Wolffin sähkösanomatoimiston, ja juutalainen Josaphat Beer. Tämä viimeksimainittu antoi kastaa itsensä ja muutti samalla nimensä Reuteriksi. Tällä nimellä hän perusti Lontooseen v. 1851 tunnetun Reuterin sähkösanomatoimiston, jolla nyttemmin on oma asiamiehensä täällä Suomessakin, eräs tunnettu korkea rotaristi ja vapaamuurari. Havasin sähkösanomatoimistoon liittyivät myöhemmin juutalaiset Erlanger, parooni Hirsch ja Arthur Meyer. — Edellämainitun "parooni"-tittelin selitykseksi palautettakoon muistiin, että Englanti on todella juutalaisaateliston luvattu maa. Aatelisarvojen saantiin vaikuttaa siellä ratkaisevasti määrätty asema rahamaailmassa, ja siellä on ainakin juutalaisille vieläkin helpompi päästä loordiksi tai parooniksi kuin meillä Suomessa vuorineuvokseksi, mikä tosin vapaamuurareille käy tälläkin sangen helposti päinsä. Joku narinkkajuutalainen, josta Englannissa tulee sanomalehtikuningas muutamien onnistuneiden keinottelujen avulla, tulee hyvin pian "loordiksikin". — Mädätys sanomalehdistössä alkoi Ranskassa näkyä jo hyvin varhain juutalaisten saaman vaikutusvallan ansiosta. Kun Alexandre Dumas nuorempi kirjoitti juutalaisvastaisen näytelmäkappaleensa "La Femme de Claude", sitä häväistiin ja haukuttiin kaikissa sanomalehdissä ilman minkäänlaista asiallista arvostelua, ja kun tätä kappaletta esitettiin, niin juutalaiset palkkasivat teatteriin henkilöitä, jotka sille vihelsivät.

Se oli juuri Havasin sähkösanomatoimisto, joka hankki Hachetten sanomalehtitoimistolle Ranskassa yksinoikeuden sanoma- ja aikakauslehtien myyntiin rautatieasemilla, katumyymälöissä j.n.e., minkä johdosta vaarallinen yksinoikeus annettiin juutalaisten käsiin. Juuri tämän saman mallin mukaan Tukholman juutalainen Bonnierkin hallitsee Ruotsin lehtimarkkinoita, ja on sekä kuristanut että yrittänyt kuristaa pois päiviltä juutalaisille epämieliyttäviä totuudenjulistajia. Ja meilläkin voidaan sangen helposti joutua samanlaisen tilanteen eteen, sillä meilläkin sanoma- ja aikakauslehtien myyntioikeus on yksityisillä liikkeillä, joissa vapaamuurarillinen vaikutus on sangen tuntuva, ja koska nämä tunnetusti juoksevat juutalaisten asioilla, he tässäkin koettavat mahdollisuuksien mukaan olla toimeksiantajilleen mieliksi. Juutalaisvastustaja Coty taisteli Ranskassa turhaan tätä juutalaisille luovutettua monopoolia vastaan. Juutalaiset olivat hänelle ylivoimaisia vastustajia, ja siinä taistelussa hän menetti koko omaisuutensa. Mutta vielä on Ranskassakin tuleva se aika, jolloin kansa herää tietoisuuteen siitä mädännäisyydestä, mikä on ollut juutalaisvallan seurauksena, ja silloin on siitä vallasta tuleva siellä loppu, samalla tavalla kuin vähitellen kaikkialla muuallakin. Cotyn sanomalehdet osti sitten eräs juutalainen yhtymä, jonka johdossa oli juutalainen Chatz, joka elää nyttemmin Cotnareanu-nimisenä. Mutta juutalaistenkin keskuudessa elää määrätty keskinäinen kateus, ja ettei Havasin monopooliasema muiden juutalaisten sähkösanomatoimistojen suhteen tulisi liian voimakkaaksi, niin juutalainen Leon Blum perusti lisäksi muutamia toimistoja, joiden toiminnasta huolehtimaan asetettiin kansanrintamapoliitikkoja. Näistä sähkösanomatoimistoista mainittakoon "Agence Radio" ja "Agence Economique et Financiére". Viimeksimainittua johtaa juutalainen Robert Bollack, joka samalla on "Le Temps"-lehden ilmoituspäällikkö. Vielä voidaan mainita "La Capital"-niminen sähkösanomatoimisto, jota johtaa juutalainen Jules Perquel.

Tällaisten yritysten perustamiseen ja ylläpitoon tarvitaan suuria rahavaroja. Mutta niitäkin toimittavat juutalaispankkiirit. Näiden yritysten varsinaisina rahoittajina ovat olleet Banque de Paris ja Pays-Bas-pankki, joiden kaikkivaltiaana johtajana aina vuoteen 1937 on ollut Unkarin juutalainen Horace Finaly, sekä eräs pankkiryhmä, jonka johtajana on juutalainen Norbert Mayer, Alfred Rothschildin vävypoika. Minne siis Ranskassa luommekin katseemme tällä alalla, kohtaamme aina juutalaisia juutalaisten perästä. Ja Ranskan sanoma-lehdistö on niin kokonaan juutalaisten käsissä, että siellä on ainoastaan yksi huomattavampi päivälehti, nimittäin rojalistinen sanomalehti "Action Française", joka ei ole juutalaisten. Sellaisilla viikkolehdillä kuin "Gringoire", "Candide" ja monilla muilla, joissa silloin tällöin saattaa olla juutalaisvastainenkin kirjoitus, on kuitenkin avustajinaan lukuisasti kirjallisia juutalaisia. Tässä yhteydessä voimme vielä mainita, että tunnetun ranskalaisen kansanrintamalehden "Populaire"n toimituksessa istuvat seuraavat juutalaiset, jotka myöskin tekevät ja johtavat Ranskan politiikkaa: Blum, Rosenfeld, Levy, Cracke, Moch, Paz, Zyrowski, Weil-Reynal, Cohen, Adria, Goldschild, Moati, Suzanne Nicolid ja H. Liebermann. Ei ole siis ollenkaan ihme, että Ranskassa näyttää sellaiselta kuin siellä varsinkin viime vuosina on näyttänyt!

SINIRISTI 1938.

Siniristi pyrkii vähäiseltä osaltaan luomaan pohjaa uudelle kansalliselle valtio- ja yhteiskuntarakennukselle, suomalaiselle kansallisvaltiolle. Yhtä varmasti kuin vanhan lahonneen yhteiskunnan hävittämiseksi vaaditaan kirpeää, mutta siitä huolimatta asiallista arvostelua, yhtä varmasti uuden luominen edellyttää positiivista rakentavaa työtä ja vankkumatonta uskoa totuuden ja oikeuden voittoon. Tälle uudestirakentamistyölle tulee *Siniristikin* mahdollisuuksiensa mukaan omistamaan huomiota.

Siniristi ilmestyy nyt tässä uudessa asussaan yksinomaan vapaaehtoisten avustajien ja kirjoittajien avulla toimitettuna vähintään kerran kuukaudessa, mutta jos lehti saa killiksi tukea, julkaistaan se kahdesti kuukaudessa tilaushinnan pysyessä samana.

Tilaushinnat: 1/1 vuosik. 30 mk, 1/2 vuosik. 18 mk, 1/4 vuosik. 10 mk; irtonumerot 1:50.

Siniristin tilauksia vastaanottavat asiamiehet, postitoimistot, kirjakaupat ja Rautatiekirjakaupan myymälät kautta maan. Tilauslistoja lähetetään asiamiehille pyydettäessä. Asiamiespalkkiot ovat samat kuin ennenkin. Tarmokkaita asiamiehiä otetaan.

Vetoamme lukijoihimme: Uudistakoon jokainen entinen tilaaja viipymättä tilauksensa täyttämällä ja lähettämällä toimistoomme alla olevan kaavakkeen! Ryhtyköön jokainen irtonumeron ostaja tilaajaksi! Hankkikoon *jokainen* lukija *ainakin* yhden uuden vuositilauksen oman tilauksensa lisäksi!

KUSTANNUS-OY. VASARA,
Helsinki. P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten Siniristin 1938

1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ ..... 18:—
1/4 „ ..... 10:—

Maksu Smk ..... seuraa mukana.

Maksun Smk ..... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse).

..... ssa / 1938.

.....
(Nimi)

.....
(Täydellinen osoite)

KUSTANNUS-OY. VASARA,
Helsinki. P. Roobertink. 10.

Allekirjoittanut tilaa täten *Siniristin* 1938

1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ ..... 18:—
1/4 „ ..... 10:—

Maksu Smk ..... seuraa mukana.

Maksun Smk ..... saa periä postiennakolla. (Tarpeeton pyyhitään ylitse).

..... ssa / 1938.

.....
(Nimi)

.....
(Täydellinen osoite)

SINIRISTI

*

T. T. Karanko

*

Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ ..... 18:—
1/4 „ ..... 10:—
Irtonum. 1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.